

השם, והבן יצחק שם תופס עקר כמחרי'ל, שיהיה בן שלש עשרה שנה ויום אחד, והוא נתקן ונזלד ערוב על גבו לא מהוה, וזהו דעת הרשב"א שהיה הבית יוסף שם והיה יושב על שפולי, ורשב"א איתא בדעתו של מלוא. וזהו תמוה, דמשמע על פנים דקצין מקרי עד שיעבא לשני גדלות דמאי דשחיטה זבט, עין שם. ומה שכתב תלמי בלגלגא ר, עין מנן אברהם שכתב תלמי בלגלגא שכתב הבית יוסף סימן חס, וזהו למד מרש"א, שם אומר בתרג' שוטה וקטן, עין שם בתשובה לדיכר' לא דרובקבה תלמי מרש"א, וז"ל דליכא היתא תרג' שוטה וקטן, פסול, והוא הו"ו בתרג'...

משנה ברורה

אלא פתחתל העבוד בשמישים העורות לתוך חסיד שיאמר אז אני עושה כף, לשם ספר תורה, וזה יעשה העבדים לשם ישראל כשיאמר לו עשה כף, וכן במילה, כיון דברגע הוא עושה, ודאי יעשה אדעתא דיהישראל מה שיאמר לו, וכן דעת בעל העמוד דסגי בכיבוס שניכבדו לשמן, עד כאן לשון הראש בהלכות ספר תורה. אם בן לפי זה לא שיקלל אפי' טורח ציצית, דכל טורח וטורח מלתא באפי' נפשה היא. וביתורא פליא בעיניו על הבית יוסף, דהלל הראש חביא ראש תולדיו מחברו בעל העמוד שפובר ברתה, ונעטור גופה לנגנן דלא מהי על עבדא אף אם ישראל עומד על גבול, ולמדו זה מזה, עין שם בדבריו בהלכות ציצית שכתב בן ספרוש, הרי דלא יוסף שמשעוה טורח לעבוד. אמנם מדברי הגר"א בבאורו שיהא קולו השלשון ערוך שכתב דלהראש כשר, וזה לשונו מהשתתקו: וכתב הראש"ש בהלכות ספר תורה, והשעם, ולא דימי לגט, ולשם פעיני כל התרף לשמה, מה שאין בן במילה וספר תורה וציצית וביאור, שאין צורך אלא פתחל, כיון דברגע הוא, עושה אדעתא דיהישראל, עד כאן לשונו. באמת לא נזכר כלל ביהראש"ש לענין ציצית, משמע מה שזהו סוכר דמה שכתב לענין מילה בן דרגה הוא לאו דוקא, אלא דברכן שאין מנשך עין מה הרבה בענין גט, הוא עושה אדעתא דיהישראל, על כן טורח ציצית טלית גמי, ואין מנשכת אלא גרעם אחרים, מהי עומד על גבול נמשך מברא שאין צורך אלא פתחל, וזהו לומר, וכן דאין נמשכת טהרה אלא מצט, ממיני מל המפשיש חושב כפתחל טהרה, ולא אפי' דעמה ערין מספחשטת סחיא, מה שאין בן בגט. ואם בן לפי זה אם נמשכת הטהרה וזמן הרבה, נראה דלכלי עלמא לא מהי בעומד על גבול, ואין לומר דיאמר לאני דחידו עור הפנים שיעשה לשמה ועוד הפנים, אם בן אפילו בגט נתעבדו באופן זה, וחמשעה טהרה קאמר, ועל כרחו דלא צית לא באפן זה, אם בן הכי גמי בטהרה. היחא מזה, והשלשון ערוך לאו דוקא, אלא דברכן שיהא שם בעומד על גבול כי אם באינה נמשכת טהרה וזמן הרבה, וקעין שכתב לעיל בטהר טורח ציצית טליתא, אף דשם האי לשנא לאו דוקא, והוא הדין אם טהרה עבדור כל היום, אף על כרחו דלא חזינו והשלשון ערוך לא מירי בטהרה

(ד) פרי מגדים: (ה) פרי מגדים, וכן מוכח מבאר הגר"א, ע"פ שם: (ו) פרי מגדים ופועמרים משמע מדברי הפרי מגדים לקמן בסימן לט ושם אומר בפרוש בכתובות התפילין שיעשה לשקח לא מהני, ודקלא א"ז פ"ו ובלב שזיו, ואם כן בלמודי דבי נמי בטיה פסול כל זמן שאין אחר עומד על גבו הקולפדה לזה, ואולי יוש' דלחל מי שיש לא מהני עומד על גבו דדמי לגט לכן א"ז לא מהני, מה שאין כן בענינו לראש"י, ורש"י: (ז) פרי מגדים: (ח) מוכח מלקחין סימן לט בסגן אברהם: (ט) פרי מגדים בסימן חס: ב (י) מ"ן אברהם: (יא) פ"ו אדם: (יב) מ"ן אברהם לב: (יג) מ"ן אברהם שם ונתיבאי: